

proprii. Vocile, de un tragism aparte, obținut printr-o ținare în frâu a puterii glasului și printr-o expulzie din rărunchi a cuvântului, transmiteau o durere puternică, surdă, altfel greu exprimabilă. Cele șapte și-au stârnit suferințele, și-au răscolit măruntaiele până la disperare și dispariție. Și astfel, „Casa Bernardei Alba” la „Espada de Madera” nu a reprezentat doar un exercițiu de teatru ori de actorie, ci un spectacol autentic, profund și totodată marcând memoria spectatorului. La ieșirea din teatru, aceleași actrițe-studente-plasatoare ne așteptau pentru a ne înmâna un

plic cu o scrisoare în care ne rugau să revenim în micul lor teatru-atelier și ne solicitau să le trimitem, dacă doream, o opinie despre spectacolul lor. Pentru mine, absolută a școlii de teatru din București, spectacolul madriken a fost o lecție despre cum se face teatru cu credință și dragoste generoasă, sau măcar despre cum se pornește în acest periplu care este existența în și prin teatru. Cred că mulți dintre tinerii noștri actori, altfel foarte talentați, ar trebui să trăiască astfel de experiențe artistice înainte de a se considera cu adevărat actori.

Olița CÂNTEC

VEȘTI

Spațiu neconvențional

În urmă cu opt ani, Casa Pogor, sediul Muzeului Literaturii Române din Iași, era închisă pentru a intra în ample lucrări de restaurare. Din cauza finanțărilor inconstante, schelele mai pot fi văzute încă și acum sprijinind clădirea, unicul spațiu redat recent circuitului cultural fiind podul imobilului.

Noul spațiu cultural botezat Galeriile „Pod-Pogor-fiul” și-a început existența ca unul multifuncțional, ofertant pentru tot genul de manifestări spirituale, inclusiv spectacole de teatru. Suficient de mare, câțiva zeci de metri pătrați, luminoasă, aerisită, galeria dispune și de o estradă pe care a avut loc o reprezentație. Un spectacol realizat de Vitalie Bichir, actor al Naționalului ieșean, cu trei colegi de la Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani: Mihai Donțu, Ioan Crețescu și Valentina Popa. Proiectul lor teatral a fost construit având drept suport de text *Însemnările din subterană* ale lui F.M. Dostoievski, iar spectacolul a reușit performanța de a transpune adecvat în limbaj teatral acest text definit stilistic prin naturalism. Dar nu atât spectacolul vreau să-l analizăm, altfel perfect adaptat spațiului cu pricina, cât spațiul însuși. Pentru că el constituie o premieră absolută la Iași, un spațiu

teatral neconvențional, în afara așezămintelor tradiționale care slujesc Thalia „în dulcele târg”. În seara acestei dintâi reprezentații, publicul a stat la coadă ca să-și cumpere bilet, iar după ocuparea celor 70–80 de scaune disponibile, mulți tineri au rămas să urmărească în picioare evenimentul ce avea să se întâmple. Ceea ce mărturisește nu numai curiozitatea manifestată față de orice început, ci și faptul că la Iași era nevoie de un asemenea spațiu neconvențional. Și că publicul ieșean, categorisit ca unul prin excelență tradiționalist, aer nevoie și de asemenea supape de modernitate. Cum la Iași nu funcționează încă, din păcate, nici o companie privată, așa cum, din fericire, există în capitală, de noul spațiu se ocupă Teatrul Național „Vasile Alecsandri” și Muzeul Literaturii Române, gazda. Îmi place să sper că Naționalul ieșean nu-și va muta aici producțiile sale de Studio, cel puțin așa au declarat public reprezentanții acestuia, și că noul spațiu va avea un profil distinct. Personal îmi place să cred că el va fi deschis în chip real îndrăzelii artistice și inovației de cea mai proaspătă respirație, care îi lipsește publicului ieșean iubitor de teatru.